

Въ една есенна вечеръ по пжтя за града вървѣха двама души: дѣдо Парушъ Късметѣтъ и внучето му Янко. Дѣдото бѣше дребничъкъ, прегърбенъ старецъ съ ожулена абичка и потури. Всичкото му имане бѣше три кукли, една гждулка и внучето, едничко останало отъ цѣлата измрѣла челядь. Зиме, лѣте, по сборове и панаири, тѣ разиграваха куклитѣ и така поминуваха. Веселѣха хората, и хората ги обичаха. Всички познаваха тритѣ кукли, гждулката на стареца и дайрето на Янка.

Дѣдото се закашля, поспрѣ и въздѣхна:

— Старъ съмъ вече, сине, старъ... И ржцетѣ, и гърлото май не държатъ...